

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00457 / 1.02.2020
și pentru admitere la publicare în volum tipărit****care se bazează pe:****A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat** prin fișa suspiciunii
inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Opera suspicionată (OS)		Opera autentică (OA)
Suspicious work		Authentic work
OS	IAVORENCIUC Emanuel. <i>Ordinul Templierilor. Între istorie și legende</i> . Timișoara: Hyperliteratura. 2019.	
OA	DEMURGER, Alain. <i>Templierii. Viața și moartea ordinului Templului</i> . București: Universitas. 1999.	
Sursa suspiciunii: NECȘE Karina și TODIKA Raul-Alexandru. Recenzie extinsă: Emanuel Iavorenciuc, „Ordinul Templierilor. Între istorie și legende”, Timișoara, Editura Hyperliteratura, 2019. Disponibil la: https://www.academia.edu/41268426/Recenzie Emanuel Iavorenciuc Ordinul Templierilor. %C3%82ntre istorie %C8%99i l egende Timi%C8%99oara editura Hyperliteratura 2019 . Ultima accesare: 23 ianuarie 2020.		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.96	p.38
P.02	p.96	p.39
P.03	p.96 – p.97	p.39
P.04	p.162	p.77 – p.78
P.05	p.163	p.78
P.06	p.164	p.79
P.07	p.164	p.80
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.**Note:** By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.**B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat** alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particulare: a) Prelucrările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”.

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Emanuel Iavorenciuc

ORDINUL EMPLIERILOR

Între istorie și legende

Hyperliteratura

Copyright © Hyperliteratura, 2019, pentru prezenta ediție și traducere.

www.Hyperliteratura.ro
[www.Facebook.com/Hyperliteratura](https://www.facebook.com/Hyperliteratura)
[www.Instagram.com/Hyperliteratura](https://www.instagram.com/Hyperliteratura)
e-mail: office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Ordinul-Templierilor

Publicarea cărții *Ordinul Templierilor. Între istorie și legende* a fost realizată prin suportul publicului, o parte din fondurile necesare tipăririi fiind strânse printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Majoritatea elementelor grafice și a picturilor au ca sursă The Wellcome Collection, iar o parte din ilustrații au fost realizate special pentru acest proiect de Anna Elena Puiu.

Referenți științifici: lect. univ. dr. Vasile M. Demciuc, conf. univ. dr. Florin Pintescu

Corectură: Adrian Pârvu
Redactare: Andrei Ruse
Tehnoredactare: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Marco Santiago

Tiraj 1 (noiembrie 2019): 1.000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IAVORENCIUC, EMANUEL
Ordinul Templierilor / Emanuel Iavorenciuc. - Timișoara : Hyperliteratura, 2019
ISBN 978-606-94821-6-2

821.135.1

repercusiuni ale acestui *ribat* musulman asupra creștinismului occidental, trebuie să lămurim sensul termenului.

Ribat-ul era un centru militar și religios, un edificiu fortificat de la granițele care mărgineau lumea musulmană. Existența *ribat*-ului musulman îi departajează pe cei care cred că ordinele militare și implicit Ordinul Templier provin de la modelul mănăstirilor creștine și de la cel al ordinelor monastice, cu referire predilectă la cel Cistercian (fără să existe aici o influență din partea *ribat*-ului musulman). Pe de altă parte, pe cei care se raportează la fenomenele de aculturație propagate în urma schimbului sau împrumutului dintre diferitele grupuri culturale. Ocuparea respectivelor posturi de la frontierele lumii musulmane era o

îndatorire a *djihad*-ului. Asimilarea conceptului de *djihad*, adică trecerea de la construcția de *război drept*, unde uciderea unui alt om este un păcat, la noțiunea de *război sfânt*, unde a ucide un *necredincios* este un act conștient permis, a fost foarte grea pentru înțelegerea creștinătății. Preluarea concretă a ideii de război sfânt nu a putut fi posibilă, fapt pentru care a fost fagocitată de conceptele creștine de *pelerinaj* și *război drept*. Și așa, fuziunea dintre cele două a dat naștere unui produs care nu a fost niciodată asimilat de gândirea creștină.

Un fapt destul de neglijat, dar scos la lumină de către istoricul Demurger Alain, este crearea contrafraternității de la Belchite, din anul 1122. Cel care i-a atribuit acestei contrafraternități responsabilitatea de a păzi frontiera și de a lupta împotriva musulmanilor, a fost regale Alfons I al Aragonului. Poate fi aceasta o ilustrare a *ribat*-ului musulman în variantă creștină? Făcând o paralelă între contrafraternitatea de la Belchite și situația Ordinului Templierilor, putem observa că în cazul comunității create de regale Alfons I avem de a face cu o structură temporară predominantă. Structura acestei idei la Templieri este ceva mai evoluată,

dat fiind faptul că aceștia au suprapus trăsăturile împrumutate cu acele caracteristici ale monahismului tradițional.

97

O relatare este demnă de amintit: „Când creștinii au cucerit Ierusalimul, un număr destul de mare de cavaleri a mers la templul Mormântului și mulți dintre cei veniți din toate țările au mers acolo mai pe urmă. Și s-au supus priorului Mormântului. Au mers acolo cavaleri buni (în sensul de dăruitori, donate care s-au donat în calitate de confrăți, sau altfel, Mormântului). Au făcut sfat între ei și au spus: noi ne-am părăsit pământurile și prietenii și am venit aici pentru a înălța și exalta legea lui Dumnezeu. Și ne-am oprit aici să bem și să mâncăm și să cheltuim, fără să facem nimic. Nu acționăm, nici nu întreprindem fapte de arme, deși e nevoie pe pământ. Și ascultăm de un preot și nu facem fapte de arme. Să ținem sfat și să-l facem Magistru pe unul de-al nostru, concediindu-l pe priorul nostru, care ne va conduce în bătălie când va trebui”.

Ordinul Albert Ursul (Ordinul Ursului)

A fost un Ordin german înființat în amintirea legendarului și controversatului Albert Ursul, primul margraf de Brandenburg și fondator al Berlinului (1106 - 1170), dar consolidat de un urmaș al acestuia, în persoana prințului Sigismund. Statutele acestui Ordin aveau în vedere o ierarhie subordonată pe patru grade. Tradiția Ordinului cavaleresc medieval se pierduse în negura timpului, dar la 18 noiembrie 1836, ducii de Anhalt se presupune că ar fi reactualizat-o pentru posesiunile acestora. La 24 februarie 1850, cavalerii respectivului Ordin, adunați în localitatea Dessau, i-au revizuit vechile Statute, instituind odată cu acest moment și o medalie de merit pentru supușii ducatului. Decorația apărută cu acel prilej

162 pelerina fără mâneci purtată de membri ordinului. Mantaua era o piesă din îmbrăcămintă care acoperea tot corpul și se purta deasupra armurii. În privința mantiei, în secțiunea 280, Norma arată că aceasta nu trebuia să lipsească în timpul cântărilor orelor canonice, nici când se hrănea Templierul și nu putea fi lăsată în cuier sau pe pat.

Caracteristic Templierilor era stindardul pe care aceștia îl purtau cu ei pe câmpul de luptă care avea și o denumire specifică, *Beauceant*. Era un steag format din două părți, una neagră superioară și alta inferioară, de culoare albă. Un asemenea stindard este purtat cu mândrie și de pretendenții moderni ai Templierilor medievali, inclusiv de ordinele masonice templiere. *Bauceant*, sau *bauseant*, ori *bausant* sunt cuvinte sinonime cu *bălțat*, *alb și negru* în Franța medievală.¹¹⁵ În timp ce țineau în mâini stindardul de luptă, se spunea că strigătul lor de pe câmpul de luptă, în traducerea franceză, era *Dieu le veut!*, adică *Este voința lui Dumnezeu!*¹¹⁶

Simbolul de efect al Ordinului Templier a fost hlamida albă pe care o purtau. Ținuta Cavalerilor Templieri nu făcea excepție de la regula monastică foarte riguros stabilită. Îmbrăcămintea lor trebuia să se plieze pe condițiile vitrege ale climei pe care trebuiau să o înfrunte, dar și vieții de campare. Se cunoaște foarte bine faptul că niște femei din regiunea Toulouse au țesut și au dăruit cămăși și lenjerie cavalerilor, piese de îmbrăcămintă pe care le țesuseră singure. Toate detaliile de pe ținuta cavalerilor păleau în fața mantalei, căreia i se înnobilase o alură simbolică. La primirea în ordin, „cel care conducea adunarea trebuia să ia mantaua, să i-o pună pe umeri și să i-o lege”, spunea articolul 678 din Norma templieră. Purtarea veștmântului alb de către cavaleri a fost

stabilită odată cu anul 1129, momentul Conciliului de la Troyes,

¹¹⁵ André Camille, *Simonetti*, p. 122-123.

115 *Enciclopedia Societăților Secrete și a istoriei ascunse*, p. 54.

116 Ungherea Olimpian (2012), *DEX Masonic*, I, Ed. RAO p. 302.

brună. Articolul 17 al Regulii este elocvent pentru precizarea semnificației cromatice adoptate: „fie ca cei care au abandonat viața tenebroasă să recunoască prin rasa albă că s-au împăcat cu Creatorul lor: ea înseamnă albeața și sănătatea corpului (...), ea este castitatea fără care nimeni nu-l poate întâlni pe Dumnezeu”.

Materialul din care este confecționată mantaua este și el un simbol al castității și sărăciei care trebuia să îi înalțe pe membri ordinului: un postav aspru, nevopsit și neapretat. În ce privește crucea, niciuna dintre versiunile Normei nu face aluzie la ea. Acest simbol christic era purtat pe umărul stâng, deasupra inimii, apărând pe manta după anul 1147.

La 27 aprilie 1147, papa Eugeniu al III-lea, prezent în timpul declanșării celei de-a doua cruciade, a asistat la adunarea ordinului și a acordat acestuia dreptul de a purta crucea. O cruce simplistă, cu brațele terminate la extremități în formă de ancoră sau lărgite, amintind de martiriul Mântuitorului. Culoarea crucii a fost aleasă după sângele vărsat de Iisus, simbol al vitalității și vieții. Adoptarea însemnului christic pe ținută a însemnat depunerea permanentă a jurământului de cruciadă al Templierilor. O explicație fantezistă pentru purtarea crucii de către Templieri ne este oferită de cronicarul Ernoul, din secolul al XIII-lea. El admite că Templierii și Ospitalierii, în amintirea colaborării lor, întrerupte apoi, cu canonicii Sfântului Mormânt, și-au întrebuințat o parte din „însemnele veștmintelor canonicilor Sfântului Mormânt”, adică crucea roșie. Chiar dacă am lua de bună lămurirea oferită de cronicar, trebuie să admitem că, în final, toate ordinele militare au purtat, în cele din urmă, o manta și o cruce: cea albă pe mantaua neagră la ospitalieri, cea verde pe mantaua albă de către cei din Ordinul Sfântului Lazăr, ori cea neagră pe mantaua albă la Teutoni.

Un alt simbol important este sigiliul ordinului, diferit de cel purtat de Marele Maestru. Pe acesta figura o cupolă deasupra unui edificiu rotund cu coloane. Unele teorii susțin că ar fi vorba despre cupola Templului Domnului, sau moscheea lui Omar, altele susțin reprezentarea cupolei Sfântului Mormânt, pentru că Templierii voiau să-și amintească de rolul lor primar, acela de a proteja pelerinii care călătoreau la mormântul lui Christos să se roage. Reversul sigiliului a suscitat tot felul de

interpretări și păreri din partea mai multor istorici. Ne referim aici la reprezentarea a doi cavaleri călare pe un singur cal, imagine însoțită de legenda: *Sigiliu al Cavalerilor lui Christos*.

Cronicarii englezi au admis că ar fi o referire subtilă la sărăcia inițială a ordinului: „în acest an, a apărut Ordinul Templierilor, care, la început, erau atât de săraci, încât doi frați încălecau același cal, fapt gravat astăzi pe sigiliul Templierilor pentru a îndemna la umilință”. Primii nouă cavaleri erau într-adevăr săraci și umili, dar erau toți nobili. Regula templieră arăta faptul că fiecare cavaler putea să aibă doi cai. În altă ordine de idei, o explicație pentru simbolistica sigiliului ar fi reflectarea unității și devotamentului din sânul Ordinului Templier. Unii istorici i-au văzut chiar pe doi dintre fondatorii acestui Ordin, pe Hugues de Payns și Godefroy de Saint-Omer, dar nu trebuie să uităm că simbolistica poate reflecta nevoia unei bune înțelegeri, armoniei și disciplinei care trebuia să domnească printre cavaleri.

Articolul 25 din Norma templieră, referitor la „străchini și câni”, spunea că „în ceea ce privește așezarea străchinii, frații să mănânce doi câte doi pentru ca să-și treacă bucatele de la unul la altul, să prețuiască privațiunile și faptul de a mânca în comun”.

Baussant-ul purtat de cavaler în luptă era susținut de alți cinci sau chiar zece, care trebuiau să stea în permanență în preajma